

Zgodnja ošabnost — zgodnja smert.

(Basen.)

Na necem holmu je bila ta stran k solncu obrnjena, a òna od solnea. In takój perve pomladanske dni je ozelenela solnčnata stran, a òna je bila še rjava.

In glej! Ozelenela stran več ne pogleda òne, nego prevzetno se hvali ter jo zaničuje. Rjava stran se milo razjoka o prevzetnej tovarišici. V serce jo je bolelo, ko je gledala ošabnico, ki se zdaj uže za njo ne zmeni; vendar molči. A skoraj se prigodi, da pride pastir in pokosí zeleno stran.

A tovarišica sedaj pravi: „Zgodnja ošabnost, zgodnja smert.“

Ali otroci ne zaničujejo često svojih tovarišev, če so ubožneje oblečeni nego li vi? Pazite da vam nesreča ne uniči že rano vaše sreče.

F. Š.

Divjak.

Nek duhoven v Ameriki pripoveduje to le zgodbo: „Trije tovariši smo se vračali nekega večera domóv. Solnce se je jele baš za gore pomikati in hladni veterci so pihljali, ko so približamo nekemu gozdu. Milo upitje in stokanje zaslišimo iz njega. Urno se podamo tja, od koder se je glas slišal. Tu najdemo na zelenej trati pod košatim drevesom ležati divjaka, ki je slab in ves upehan pričakoval svoje zadnje ure. Iz začetka nij hotel niti besedice izpregovoriti. Čez nekaj časa nas pa milo pogleda in reče sè solznimi očmi: „Ko je denes zjutraj začelo solnce nebó zlatíti, podal sem se na pot v veselej nadi, da bodem še pred nočjo videl svoj ljubi domači kraj. Pa v gozdu sem se zgubil; mrači se že, in jaz siromak moram slab in truden tukaj v samoti obležati. Vsak trenotek se moram bati, da pridejo strupene kače, divje zverí ali moji sovražniki, ter me umoré. „Oj, moja uboga žena! moji ubogi otročiči!“ Tako je zdihoval siromak in v serce se nam je smilil. Vzeli smo ga saboj v svojo bajto, dali mu smo jesti in piti, ter mu smo postlali tikoma svoje postelje. Samo pertena stena je bila vmes. Divjak se vleže in kmalu prav sladko zaspí. Bilo je nekako okolo polnoči, da se probudim in zdelo se mi je, kakor bi divjak iz svoje postelje vstajal. — Zeló se prestrašim ter poslušam, kaj bode iz tega. Ali kako neumen je bil moj strah! Nikoli ne bom tega pozabil. Divjak se je na koleni vergel in molil nekako tako-le: „O preljubi Bog! hvala ti, da si mi na mojem potu dal solnce sijati; hvala ti, da si me obvaroval, da me nij strupena kača piknila ali kaka divja zver raztergala; hvala ti, da me nijso moji sovražniki srečali ali v pest dobili. — Posebno se ti pa zahvalim na tem, da si mi poslal dobre prijatelje baš v onem trenotku, ko sem mislil, da se mi moja zadnja ura bliža. Ako bodo ovi tuji, ali njihovi otroci ali prijatelji popotovali, prosim te, ljubi Bog, daj tudi njim svitlo solnčice sijati, obvaruj jih strupenih kač, divjih zverí in neusmiljenih sovražnikov. In ako bi kateri izmed njih zgubil se in na poti obležal, prosim te, pošlji mu dobrega, usmiljenega človeka, da ga saboj na svoj dom uzame in ga hudega obvaruje!“ — Tako je molil ubogi divjak; jaz sem pa k Bogu zdihnil in rekel: „O Bog, daj mi poleg tega divjaka prostorček pri tebi v svitlih nebesih!“